

Hemma igen efter 40 år på avvägar

”Ökenvandring” är ett ord som Göran Peterson använder för att beskriva de 40 år han levde långt borta från sin barndoms tro. Som barnbarn till Pingströrelsens förgrundsgestalt Lewi Pethrus, föddes han bildligt talat i pingstväckelsens finrum. Ändå kom han tidigt på avvägar, innan han efter många turer gav Gud en chans igen. Som 60+ fick han ett personligt Gudsmöte som gav hans liv en helt ny inriktning. Görans glädje och tacksamhet över sitt nya och annorlunda liv är djup och äkta. Han beskriver det som en fantastisk resa, med nya spännande upptäckter hela tiden.

Det var på ett möte i Sundbyberg en av de sista dagarna på året 2002, som Göran Peterson fick ett avgörande möte med sin barndoms Gud. Han var framgångsrik egen företagare men hans spritproblem tilltog mer och mer.

– Jag hade gjort flera tappra försök att sluta, men det gick inte. Jag tvingades inse att jag var helt beroende av alkohol och måste göra något åt det, inte minst av medicinska skäl. Det handlade om ett dolt beroende som tyvärr är vanligare än man tror. För min egen del var pengar ingen begränsning, och då jämför man sig inte med dem som sitter på parkbänken. Jag skötte mitt företag klanderfritt under alla år, mitt missbruk dolde jag så snyggt att ingen annan än min dotter genomskådade bluffen. Att denna typ av sofistikerat missbruk finns även i våra församlingar är jag fullständigt övertygad om.

Paradoxalt nog introducerades Göran till en tidigare okänd värld av alkohol och utsvävningar i sitt andra hemland, det dåvarande Belgiska Kongo. Där hade han i början av 60-talet tagit värvning som FN-soldat och tolk. I den stressade och jobbiga arbetssituation som gällde där blev flaskan gärna ett lugnande medel. Sedan rann 40 år iväg och Göran hade tagit radikalt avstånd från allt som hade med hans kristna bakgrund att göra. Den enda kontakt han hade med kristna var när han träffade sin familj vid jul och andra högtider.

– Mina föräldrar tyckte förstås det var sorgligt, men de tjatade inte på mig, utan bad nog mest till Gud. Nu har jag förstått att det var det som till slut gav resultat efter så många år.

Göran beskriver en harmonisk uppväxt i Sverige och Afrika, där föräldrarna var verksamma i många år. Den tid de var i Sverige engagerade Göran sig i musiklivet i Filadelfia och hade sina vänner i kyrkan. Han betraktade sig som pingstvän och frälst och tillvaron var ganska okomplicerad. Det var självklart att gå i kyrkan, sjunga med i sångerna. I Afrika måste han dessutom, som alla andra missionärsbarn, gå in i en roll som föredöme.

– Min tro togs nog för given. Ingen funderade eller ifrågasatte, ingen trodde annat än att Lewi Pethrus barnbarn var härligt frälst. Men sanningen var att jag inte hade någon rejäl frälsningsupplevelse och inte hade förstått innebörden av bibeln. Tyvärr är jag inte ensam om

den erfarenheten, många så kallade Guds barnbarn har det på samma sätt. Frälsningen är personlig och det går inte åka snålskjuts på någon annans tro, inte ens om morfar heter Lewi Pethrus.

En erfarenhet Göran delar med andra som levt i olika världar är att han hade svårt att känna sig hemmastadd någonstans. Kontrasten mot värmen och öppenheten i Afrika innebar en kulturchock, när han som tonåring försökte anpassa sig till det svenska "lagomklimatet".

– Jag var också kritisk mot hur församlingen behandlade den resurs som hemvändande missionärer utgör. Fortfarande ser jag denna brist i våra församlingar. Det finns så mycket gåvor och resurser som alltför sällan tas till vara.

Problemet var att Göran som ung drog likhetstecken mellan det som Gud och tron står för och det handlande som vissa företrädare för församlingen visade. Bland annat ansåg Göran att hans egen pappa Arne, som han älskade så och såg upp till hade behandlats illa. Det ledde fram till den något förhastade slutsatsen att allt bara var bluff.

– Som entreprenör gillar jag spänning och utmaningar, därför lockades jag av livet utanför kyrkan. Missförhållandena jag såg gav mig en bra ursäkt att ta enklaste vägen ut och lämna tron och de kristna värderingarna bakom mig.

Många långa år följde med både framgångar och problem. Företaget Göran ledde utvecklades och utåt sett hade han framgång. Men i alkoholens spår följde kraschade äktenskap och en kaotisk tillvaro. Fast han i nyktert tillstånd gjorde allt för att dölja sin frikyrkliga bakgrund gjorde den sig påmind när han var påverkad. Fanns det då något piano i närheten satte han sig gärna vid det och ofelbart kom han in på de sånger han så ofta sjungit i sin tidiga ungdom.

– Jag minns många fester då folk stod runt omkring mig vid pianot och sjöng med i de kända sångerna. Vi hade samma bakgrund, men hade på olika sätt hamnat på avvägar under livsvandringen. Ett tillfälle kommer jag speciellt ihåg. Det inträffade i en hotellfoajé, där det var fullt med folk. Jag började spela melodin till "Gud som haver..." och frågade om någon kunde texten till denna melodi. Ingen gav sig till känna så jag sa att jag slår vad om att ni kan den. När jag sedan började sjunga, sjöng så gott som alla med i den gamla barnabönen, och jag kände hur Gud sökte mig rejält igen.

Vid faderns dödsbädd hände något som fick Göran att tänka efter hur han skulle ha det resten av sitt liv. Hans pappa frågade honom hur det kom sig att han lämnade Gud för så många år sedan.

– Då talade jag om för honom att jag tyckte att vissa ledare i församlingen varit så oförstående och orättvisa. Men Göran, sa pappa, det har jag förlåtit dem för längesen och du får inte ge Gud skulden för människors misslyckande.

Boken Jabes bön har betytt mycket för Göran, och han brukar ofta ge bort ett ex till vänner och bekanta

Tillbaka i Sverige frågade dottern Therese honom om han inte ville komma till Centrumkyrkan och lyssna till den kör, som hon sjöng i. Göran tyckte det var trevligt, kände igen sångerna och pastor Stanley Sjöberg, en vän från ungdomen. Göran hade fått i uppdrag att anordna en träff för missionärsbarn och han frågade Stanley om han fick ha den i kyrkan.

– När Stanley bad att få ha en kort andakt i slutet, förmanade jag honom om att ta det lugnt, för den kristna tron var nämligen ett känsligt kapitel för många av missionärsbarnen. Många lovade komma efter att ha försäkrat sig om att det inte skulle bli något ”himla möte”, med frälsningssånger och annat. När vi skulle skiljas sa Stanley till mig: Här har du ett stort missionsfält! Han trodde nog att jag fortfarande var troende. Ja, du skulle bara veta vem du talar till, tänkte jag inom mig själv.

Flera saker gjorde att Göran började be igen. Han bad att bli fri från alkoholen och sitt syndiga liv. Några dagar före nyår 2002, då han stod tillsammans med sin mor Mia i Centrumkyrkan, fick han ett omtumlande, tårfyllt möte med Jesus och upplevde att han fylldes av en djup inre frid. Något avgörande hade hänt och på den vägen är det ännu, något som inte kan förklaras på annat sätt än att Gud hör bön.

– Jag vill gärna berätta att nåden som Gud visat en människa finns tillgänglig för alla. Att man blivit besviken på människor är inget man kan ta som förevändning för att vända sig bort från Gud.

Hela tiden under vårt samtal kommer Göran tillbaka till den glädje och tacksamhet han känner över att Gud gav honom en ny chans. Hans ansikte, som bär spår av ett stundtals tufft liv, lyser upp när han berättar om nya spännande bönesvar, och när han presenterar hustrun Monica, som han träffat i kyrkan.

– Jag känner så stor trygghet nu i mitt liv, den ”tryggheten” skulle ha suttit i flaskan annars. Men det gav en lättnad som bara varade för stunden. Dagen efter vaknade jag upp bakis och fick leva

med en ångest som tilltog hela tiden. Gud har svarat på många böner, både när det gäller familj, relationer, hälsa och mitt företag.

Göran med hustrun Monica

Familj: Fru Monica, 4 barn och hittills 2 barnbarn

Arbetar som: VD i egen företagsgrupp

Intressen: Guds församling, sjunga och spela, lite golf...

Musiksmak: Blues, gamla väckelsesånger, fram för mera "gammal strängmusik"

Stark sida: Entreprenör, idérik, envis, kommunikativ och hjälpsam

Svag sida: Som pappa Arne, "för snäll"

Brinner för: Jesus, inre och yttre mission